



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 699/2018
06.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Милинковић, адвокат из ..., против тужене ББ ..., чији су пуномоћници Немања Алексић и Марина Корица, адвокати из ..., одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2893/16 од 08.11.2017. године, у седници већа одржаној 06.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2893/16 од 08.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 7/16 од 18.05.2016. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужилца засновала радни однос на неодређено време код тужене, почев од 12.05.2014. године, па је ставом другим изреке, поништено, као незаконито, решење тужене од 29.12.2015. године. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужилцу врати на радно место продавца и призна јој сва права по основу рада до повратка на рад. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 52.500,00 динара са законском каматом почев од 18.05.2016. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2893/16 од 08.11.2017. године, ставом првим изреке одбијена је, као неоснована, жалба тужене и првостепена пресуда потврђена, док су ставом другим и трећим изреке, одбијени захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба парничног поступка, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према чињеничном стању на ком је засновна побијана одлука, тужила је 23.04.2013. године, закључила са туженом први уговор о обављању привремених и повремених послова у периоду од 01.05.2013. до 15.09.2013. године, а 13.09.2013. године закључила је нови уговор о обављању привремених и повремених послова и то у периоду од 16.09.2013. до 15.03.2014. године, а оба ради обављања послова пријема уплате, комуникације са купцима и исплате добитака. Дана 15.03.2014. године, тужила је са туженом закључила уговор о раду на одређено време од 6 месеци, на пословима руководиоца објекта, након чега је са туженом закључила више уговора о раду на одређено време (који су прецизно наведени нижестепеним одлукама), на који начин је тужила радила код тужене, практично без прекида, до 31.12.2015. године. По закљученим уговорима о раду на одређено време, ангажована је ради обављања послова руководиоца објекта и продавца, али је фактички све време рада код тужене радила истоврсне послове – односно пријем уплата, комуникацију са купцима и исплату добитака, што одговара опису послова радног места продавца. У уговорима о раду закљученим ради обављања послова руководиоца на продајном месту, у опису послова наведен је и надзор над радом продавца на продајном месту, али ове послове тужила никада није обављала, јер је то било и немогуће, јер су (сви) продавци имали потпуно одвојене благајне и материјал за рад и међусобно нису имали увид у рад, благајне и материјале других продавца. После истека сваког уговора, тужена је доносила решење о престанку радног односа због истека рока на који је уговор закључен, а последње решење тужена је донела 29.12.2015. године, којим тужили радни однос престаје са 31.12.2015. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су утврдили да је тужила засновала радни однос на неодређено време код тужене, почев од 12.05.2014. године, поништено је, као незаконито, решење тужене од 29.12.2015. године којим је тужили престао радни однос код тужене, па је тужена обавезана да тужилу врати на радно место продавца и призна јој сва права по основу рада до повратка на рад.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује да су нижестепени судови, погрешном применом материјалног права одлучили о тужбеном захтеву.

Наиме, одредбом члана 37. став 1. Закона о раду (“Сл.гласник РС” бр. 24/05, ... 32/13, који је био на снази у време закључења уговора од 23.04.2013. године, од 13.09.2013. и 15.03.2014. године), прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и слично и то за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 12 месеци, док је ставом 2. истог члана одређено да се под прекидом из става 1. овог члана не

сматра прекид рада краћи од 30 радних дана. Применом члана 197. став 1. овог Закона, послодавац може за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова са незапосленим лицем, запосленим који ради непуно радно време - до пуног радног времена и са корисником старосне пензије. Законом о изменама и допунама Закона о раду ("Сл. Гласник РС" бр.75/14, који је био на снази у време закључења осталих уговора), измењеном одредбом члана 37. Закона о раду, ставом 1 овог члана, прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, док је ставом 2. одређено да послодавац може да закључи један или више уговора о раду из става 1. овог члана, али на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца.

Према утврђеном чињеничном стању тужилца је без прекида радила код туженог у периоду од 01.05.2013. до 31.12.2015. године и то, почев од 01.05.2013. до 15.03.2014. године по два уговора о обављању привремених и повремених послова – пријема уплата, комуникација са купцима и исплате добитака. Касније закљученим уговорима на одређено време распоређивана је на радно место продавца и руководиоца у продајном објекту, али је све време, од закључења првог уговора, обављала истоврсне послове, односно послове пријема уплата, комуникацију са купцима и исплату добитака, што према опису послова одговара радном месту продавца.

Имајући ово у виду, а посебно да је тужена, супротно одредби члана 197. Закона о раду, радно ангажовала тужилцу у периоду од 01.05.2013. до 15.03.2014. године, ради обављања привремених и повремених послова продавца, дакле у периоду дужем од 120 радних дана у календарској години, а да је и након тога наставила непрекидно да ради код тужене до 31.12.2015. године, по више сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време, а све ради обављања истих послова, произилази да код тужене постоји трајна потреба за извршиоцем на радном месту продавца. То даље значи да и уговори које су парничне странке закључиле 23.04.2013. и 13.09.2013. године представљају уговоре о раду на одређено време, без обзира што су именовани као уговори о обављању привремених и повремених послова, с обзиром да се не ради о пословима који по својој природи не трају дуже од 120 радних дана у календарској години.

Дакле, у конкретном случају тужилца је, по уговорима који по својој правној природи представљају уговоре о раду на одређено време, непрекидно радила код туженог укупно 2 године и 8 месеци, дакле знатно дуже и од 12 и од 24 месеца, јер је са истом стручном спремом обављала исту врсту послова почев од 01.05.2013. године до 31.12.2015. године, па је применом члана 37. став 1. и 2. Закона о раду, стекла статус запосленог на неодређено време, што и побијано решење туженог о отказу уговора од 29.12.2015. године чини незаконитим.

Заснивање радног односа на неодређено време подразумева и право запосленог на рад код послодавца и признавање осталих права по основу рада, што тужбени захтев тужилце чини основаним и у овом делу.

На овај начин, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић